

Sygn. akt II CSK 737/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku M. G. S.

przy uczestnictwie T. A.

o uznanie orzeczenia sądu państwa obcego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 września 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 maja 2018 r., sygn. akt I ACz (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną, wskazując na trzy okoliczności mające przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pierwszą jest oczywista zasadność skargi. Skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona. W okolicznościach sprawy niewątpliwie można mieć uzasadnione wątpliwości, czy uczestnik został skutecznie poinformowany o toczącym się w Belgii postępowaniu sądowym i czy wysłanie zawiadomienia na jego adres zameldowania, zwłaszcza przy pozytywnej wiedzy wnioskodawczynie co do jego rzeczywistego adresu zamieszkania, można uznać za prawidłowe. Zatem zajęte przez Sądy *meriti* stanowisko jest co najmniej dopuszczalne. Po drugie, mające występować na tle tej sprawy istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości odnoszą się do art. 23 pkt c rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000. Abstrahując od podnoszonych argumentów, które są właściwe dla uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a nie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, trzeba zauważyć, że istota zagadnienia ma się sprowadzać do tego, czy prawidłowość doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania ma być oceniana w świetle prawa państwa pochodzenia, czy państwa uznania. Jednak tej treści zagadnienie na tle tej sprawy nie wymaga wyjaśnienia. Po pierwsze, w odpowiedzi na skargę kasacyjną wskazano, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego już je wyjaśniono. W tym przypadku też nie było problemu z prawidłowością samej procedury doręczenia, lecz znajomością przez sąd belgijski adresu, pod jaki doręczenie powinno zostać dokonane. Poza tym wspomniane rozporządzenie jako akt prawa

unijnego wymaga wykładni autonomicznej. Chodzi zatem o *effet utile*, a więc faktycznie skuteczne doręczenie - bez względu na formalną poprawność, bo tylko taka interpretacja pozwala chronić możliwość podjęcia obrony swych praw w postępowaniu. Po trzecie, skarżący nie wskazuje ani rozbieżnych orzeczeń (choć o tym wspomina, jednak bez ilustracji przykładami z orzecznictwa), ani rozbieżnych wypowiedzi doktryny w tej kwestii.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw

l.n